

OPINIONS

Nº 106 - Any 2019

“Resistiré...”

És el títol de la cançó que cantava i segueix cantant el Duo Dinámico, que, quasi segur, en algun moment heu taral·lejat. El contingut de cada verset fa esment a algun mal moment pel que hem passat o podem passar, però, alhora, convida amb un crit d'ànim a resistir. Per aquest motiu, m'ha semblat interessant transcriure-la i posar el meu granet de sorra.

Cuando pierda todas las partidas,
Cuando duerma con la soledad,
Cuando se me cierren las salidas
Y la noche no me deje en paz.

Cuando sienta miedo del silencio,
Cuando cueste mantenerse en pie,
Cuando se rebelen los recuerdos
Y me pongan contra la pared.

Resistiré, erguido frente a todo,
Me volveré de hierro para endurecer la piel,
Y aunque los vientos de la vida soplen fuerte,
Soy como el junco que se dobla
Pero siempre sigue en pie.

Resistiré, para seguir viviendo,
Soportaré los golpes y jamás me rendiré,
Y aunque los sueños se me rompan en pedazos
Resistiré, resistiré...

Cuando el mundo pierda toda magia,
Cuando mi enemigo sea yo,
Cuando me apuñale la nostalgia
Y no reconozca ni mi voz.

Cuando me amenace la locura,
Cuando en mi moneda salga cruz,
Cuando el diablo pase la factura
O si alguna vez me faltas tú...

Resistiré, erguido frente a todo...

Una cançó que indueix a fer-nos unes preguntes:

¿Hem resistit sense doblegar-nos quan hem rebut algun cop material o emocional? o ¿l'acoquinament ha pres possessió de nosaltres?

¿Com ens hem comportat quan ens ha mancat la salut amb dolors insuportables, fins i tot, patint la mutilació d'alguna part del nostre cos?

¿I quan ens hem sentit tractats injustament o menyspreats amb paraules, fets o silencis sense merèixer-ho?

¿I quan els records negatius han acorralat la nostra ànima contra la paret?

¿Què hem fet quan hem tingut per companyia el silenci produint-nos una gran soledat?

¿De quina manera hem actuat, quan la gelosia ha fet cap en nosaltres, pensant que, qui estimem, diposita les seves carícies en un altre cos, els seus petons en uns altres llavis i la seva saliva dins d'una altra boca?

¿I quan la tristesa ens ha col·lapsat per la pèrdua dels pares, avis, un fill, un germà, un amic o algú estimat...?

Hi ha moltes preguntes a fer però només hi ha dues respostes: o hem resistit i seguint fent-ho eixugant moltes llàgrimes amb valentia, o hem deixat i seguim estant en mans de l'abatiment.

És fàcil parlar o escriure sobre comportaments que s'han d'emprar quan una ànima travessa malts moments, però, seguir dempeus davant frustracions, fracassos, errors, vèncer el ressentiment, la ira, l'odi, la por, la mandra, la covardia... és farina d'un altre paner.

Per experiència viscuda, sé que s'ha d'emprar molta força de voluntat per resistir i aconseguir la serenitat que requereix assolir nous reptes quan tot s'esdevé fosc i negatiu.

Com humans, tenim estones de tota mena. A una hora ens sentim plens de força i estimem, desitgem, lluitem... el món ens és petit. Altra hora, la melangia i el desencís, o, en el pitjor dels casos la depressió, ens desborda col·lapsant-nos, i, amb poc esme, anem com fulles seques que el vent porta d'ací cap allà en una jornada de tempesta, deixant passar un dia rere un altre sense posar-hi remei, amb la sensació que no ens en sortirem i que, qualsevol esforç, serà endebades.

Quan això passa, dóna molt bon resultat fer anar aquella part nostra (potser una mica infantil, que per sort mai es perd), d'establir un diàleg imaginari amb el nostre jo intern i parlar-hi (fins i tot amb veu alta), del que ens preocupa; del que no entenem; dels nostres complexos; de la nostra covardia; de la por a fer el ridícul perquè els nostres coneixements són minsos; de les nostres obsessions; de les moltes angoixes que ens aclaparen i... de les ferides no cicatritzades que encara portem dins el cor i que ens tenen atrapats.

Ara bé, aquest diàleg, no cal que sempre sigui negatiu.

També hi ha d'haver una part positiva recordant moments que ens van fer feliços i la plenitud interior que experimentarem quan "tirant del carro" amb esforços, lluita i tenacitat, aconseguirem objectius que semblaven impensables i que, alhora, serviren per mantenir-nos desperts i no caure en un ensopiment malaltís.

Diu la cançó: <<*Cuando el mundo pierda toda magia, cuando mi enemigo sea yo...*>>

No siguem el nostre propi enemic. ¡Lluitem! ¡Plantem cara a la rutina! ¡Demostrem la nostra vàlua i apartem de la nostra vida a qui ha volgut, o, ens ha fet mal menyspreant-nos! ¡No escoltem cants de sirena! Ningú té dret a programar i decidir com ha de ser la nostra vida.

Per últim: no ens fem mala sang ni deixem que la tristesa s'apoderi de nosaltres perquè ens hem equivocat. Els errors comesos són vivències viscudes que ajuden a madurar, tot i que, quan hi ha sentiments d'estima pel mig, solem ensopegar amb la mateixa pedra una vegada darrera una altra, i, l'experiència, no serveix de gaire. En Julio Iglesias en una bonica cançó diu: <<*...En cuestión de amores nunca aprenderé. Yo que había jurado no jugar con ella tropecé de nuevo y con el mismo pie*>>.

I és que, l'amor produeix una emoció per la qual val la pena seguir vivint, i, si es comparteix, encara que només siguin uns moments, és la droga més potent que existeix per mantenir-nos dempeus i resistir envits i vents que bufen amb potencia, amb ganes de sotmetre'ns fins arribar a esclafar-nos.

En Ramón de Campoamor, (1817-1901) escriptor i poeta espanyol, molt realista, va escriure... "*Todo en amor es triste, mas triste y todo es lo mejor que existe*". Una manera una mica exagerada de descriure l'amor però amb un gran fons de raó perquè, alhora que proporciona un estat de joia, també dóna moments de sofriment.

Uns bons antídots que poden ajudar a resistir aquests moments de sofriment són: escoltar música; cantar; ballar; caminar; fer algun tipus d'exercici; plorar; riure; somiar; però, per damunt de tot, seguir estimant...

Per acabar, crec que el verset que diu: << *me volveré de hierro para endurecer la piel* >> és una mica desesperançador.

¿Val la pena tornant-nos de ferro i endurits si aquesta actitud no deixa assaborir instants o moments que ens poden proporcionar, encara que només siguin, engrunes de felicitat?

¿O és millor resistir balancejant-nos però, amb els peus ben ancorats a terra, acceptant amb coratge situacions que no es poden capgirar i suprimir les que sí es poden amb un somriure, tot i que, en fer-ho, els nostres somnis es trenquin en mil bocins?

Malgrat tots els moments plens de pessimisme que ens depari la vida i que els somnis es trenquin en mil bocins, ¡¡No deixem de somiar!!

Pot semblar un contrasentit i una futilesa, però, quan van maldades, físiques o anímiques, els somnis, ajuden a **¡¡Resistir!!**

Maria Mercè Usón